

«TƏZƏDƏN DOĞULUR ŞAİR ÖLƏN GÜN...»

Atası güllələnəndə o, iki aylıq uşaq idi. Qafar Əliqulu oğlu Babayev o zaman (1925-ci ildə) Naxçıvan Muxtar Respublikasının daxili işlər komissarıydı. Ondən əvvəl də hərbi komissar, fəvqəladə komissiyanın sədri vəzifələrində çalışmışdı və mənsub olduğu bolşevik partiyasına, Lenin ideyalarına sədaqətli idi. Amma uydurma sənədlər və üzünə duran adamların yalançı ifadələri əsasında Qafar Babayevi ölümə məhkum etdilər. Yırmıncı illər repressiya tufanının ilk zərbəsinə düşər olanlardan biri idi o komissar. Yalnız otuz ildən sonra - 1956-cı ildə Qafar Babayevə bəraət verdilər.

O iki aylıq uşaq - gələcəyin istedadlı şairi Adil Babayev isə anası Xeyransa xanımın qayğısı, mehri-məhəbbətiylə böyüdü, yaşa doldu. Adil Babayev Naxçıvanda yeddiillik məktəbi, Tbilisidə orta məktəbi bitirdi. Orta məktəbi bitirəndən sonra elə Tbilisidə ikiillik müəllimlər institutuna daxil oldu. Ədəbi yaradıcılığa da elə o illərdə başladı. İlk şeirləri «Yeni qüvvə» jurnalında, «Sovet Gürcüstanı» qəzetində və «Gənc nəsəl» almanaxında dərc edildi. Tbilisidə yaşayarkən «Sovet Gürcüstanı» qəzetində ədəbiyyat şöbəsinə rəhbərlik elədi. Sonra Bakıya köçdülər. Yenə mətbuatda çalışdı. Daha sonra İncəsənət institutunun teatrşünaslıq fakültəsini bitirdi.

Və günlərin bir günü «Çinar» şeirini yazdı. Bu şeirdə Vətənə dönən bir qürbətçinin duyğularını ifadə edirdi. O qürbətdən dönən qoca üzünü cavanlara tutub gənclik illərini yada salır:

*O anıb öz gənclik macerasını,
Deyir, oğlanlarım, şirindir vətən.
Ondakı hər soyuq daş parçasını,
Minlərlə gövhərə dəyişmərəm mən.*

*Mən də cavan idim, mən də sevirdim,
Zərif bir afətin gülüşlərini.
Min şirin xəyala dönərdi dərdim,
Onunla gəzdikcə dağ dözələrini.*

*Daddıqca aləmin hər nemətini,
Dilbər guşələrdə ötdüsə ömrüm.
Dünyanın ən böyük səadətini
Bu boylu çinarın altında gördüm.*